

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 4 stycznia 2022 r.

DIH-3.707.117.2021.JS

DECYZJA DIH - III/3/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz z art. 91 pkt 25 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 12 listopada 2021 r. (nr akt: DP.8361.75.2021), na mocy której przedsiębiorcy Ryszardowi Buś, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą TELEKOMP Ryszard Buś w Przemysłu, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W dniach 24–25 sierpnia 2021 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Podkarpackim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr DP.8361.75.2021 z 24 sierpnia 2021 r., przeprowadzili kontrolę w placówce handlowej ....., w Przemysłu (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 29 lipca 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym” lub „ustawą o zużytym sprzęcie”). Zawiadomienie doręczono stronie 30 lipca br.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy.

Po rozpoczęciu kontroli ustalono, że ww. przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, a mianowicie że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany,
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony,
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

W trakcie kontroli przedsiębiorca dobrowolnie umieścił powyższe wymagane art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wymagane informacje.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli z 25 sierpnia 2021 r. nr DP.8361.75.2021, do którego kontrolowany nie wniósł uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Podkarpacki WIIH zawiadomieniem z 13 października 2021 r., poinformował przedsiębiorcę, o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że stronie przysługuje prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, zgodnie z wymaganiami art. 10 Kpa. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

W dniu 12 listopada 2021 r. Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy o zużytym sprzęcie.

W dniu 7 grudnia 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wskazała, że:

- 1) nie naruszyła obowiązku wynikającego z przepisów, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3, wynikających z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym;
- 2) zaskarżona decyzja została wydana z rażącym naruszeniem terminów określonych w art. 35 Kpa;
- 3) wskazane naruszenia prawa, przez organ kontrolujący nie dokonał pełnej oceny wszystkich dowodów i ustalenia stanu faktycznego. W uzasadnieniu decyzji brak oceny zgromadzonych dowodów i pełnego ustalenia stanu faktycznego.

Pismem z 9 grudnia 2021 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę, o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Podkarpackiego WIIH z 12 listopada 2021 r. (nr akt: DP.8361.75.2021), oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego

z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;

- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy o zużytym sprzęcie).

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Podkarpackiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca, nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy i wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie. Tym samym działania Podkarpackiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W odwołaniu strona stwierdza, że jej zdaniem przepis art. 37 ustawy o zużytym sprzęcie nie dotyczy jej. Uważa bowiem, że nie sprzedaje urządzeń do użytku domowego, a do użytku profesjonalnego (B2B - ang. business-to-business – skrót oznaczający transakcje pomiędzy podmiotami gospodarczymi; określenie relacji występujących pomiędzy przedsiębiorstwami, w odróżnieniu od relacji pomiędzy przedsiębiorstwami i klientami indywidualnymi, określanymi jako B2C).

Odnosząc się do powyższego należy stwierdzić, że w art. 2 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie enumeratywnie wymienione zostały sprzęty, do których ustawy nie stosuje się. Wśród nich, w art. 2 ust. 2 pkt 9 wymieniony został przypadek udostępniania sprzętów w ramach transakcji B2B. Dotyczy on jednak sprzętu przeznaczonego wyłącznie do celów badań i rozwoju, udostępnianego wyłącznie w ramach takich transakcji. Przepis ten nie miał więc zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Jak wskazała w swoim odwołaniu strona: „*Głównym odbiorcą zakupionego sprzętu elektrycznego i elektronicznego w sklepie był przemysł, firmy, przedsiębiorstwa, instytucje.*

Zakupywany sprzęt przez głównej mierze przez w/w. podmioty nie uzasadniają zastosowania w gospodarstwach domowych.”

Zdaniem Prezesa UOKiK argument ten nie uzasadnia zmiany stanowiska przedstawionego w zaskarżonej decyzji. Kontrola DP.8361.75.2021 przeprowadzona została w placówce strony, w której prowadzona jest sprzedaż i serwis urządzeń elektrycznych i elektronicznych. Jak wynika z protokołu kontroli oraz oświadczenia kontrolowanego z 24 sierpnia 2021 r. („Oświadczenie ws. kontroli” – zał. nr 2 do protokołu kontroli), prowadząc punkt sprzedaży detalicznej, ze względu na brak wiedzy nie zamieścił on informacji wynikających z art. 37 ustawy o użytym sprzęcie. Podczas czynności służbowych inspektorzy nie stwierdzili, aby w kontrolowanej placówce prowadzona była sprzedaż wyłącznie dla firm. Kontrolą objęto zwykły sklep, w którym świadczone były także usługi serwisowe. Jak wynika z załącznika nr 3 do protokołu kontroli w kontrolowanej placówce znajdowała się kartka „*Informacja dla Klientów dotyczącego obowiązku prowadzącego punkt serwisowy*”, która jednak nie zawierała informacji wskazanych w art. 37 ustawy o użytym sprzęcie. Należy także zauważyć, że zgodnie z wpisem do CEIDG strona prowadzi zarówno sprzedaż hurtową, jak i detaliczną.

W opinii organu drugiej instancji fakt, że w swoim odwołaniu strona wskazała, że głównym odbiorcą sprzętu elektrycznego i elektronicznego w jej sklepie był przemysł, firmy, przedsiębiorstwa i instytucje, nie wyłącza ani nie wyklucza, iż zakupów w nim dokonywane nie były przeznaczone dla gospodarstw domowych. Trudno bowiem wykluczyć, żeby telefon bezprzewodowy, słuchawki czy listwa zasilająca nie mogły być używane w gospodarstwie domowym. Ponadto nie uwidoczniło również nigdzie informacji, iż przedsiębiorca nie prowadzi sprzedaży detalicznej i nie obsługuje klientów indywidualnych. Jak wynika z art. 4 pkt 14 ustawy o użytym sprzęcie pod pojęciem sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych rozumie się przez to sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe (podkreślenie organu drugiej instancji).

Dlatego też, nawet przyjmując za wiarygodne wyjaśnienia strony dotyczące podmiotów dokonujących zakupów w jej sklepie, z uwagi na jego asortyment, nie można przyjąć, że art. 37 ustawy o użytym sprzęcie strony nie dotyczył.

Z drugiej strony należy zauważyć, że strona sama wskazała, iż przemysł, firmy, przedsiębiorstwa i instytucje były „głównymi” odbiorcami. Oznacza to (nawet przyjmując za wiarygodne wyjaśnienia strony), że pozostała część odbiorców wykorzystywała zakupione produkty w gospodarstwach domowych. W takiej sytuacji przepisy art. 37 ustawy o użytym sprzęcie i tak należało stosować. Tym samym zarzut strony dotyczący naruszenia art. 37 ustawy o użytym sprzęcie uznać należy za niezasadny.

W kwestii zarzutu naruszenia terminów określonych w art. 35 Kpa, Prezes UOKiK na podstawie akt sprawy stwierdził, że on bezprzedmiotowy.

Zgodnie z art. 35 § 1 Kpa, organy administracji publicznej obowiązane są załatwiać sprawy bez zbędnej zwłoki.

Art. 35 § 2 Kpa stanowi, że niezwłocznie powinny być załatwiane sprawy, które mogą być rozpatrzone w oparciu o dowody przedstawione przez stronę łącznie z żądaniem wszczęcia

postępowania lub w oparciu o fakty i dowody powszechnie znane albo znane z urzędu organowi, przed którym toczy się postępowanie, bądź możliwe do ustalenia na podstawie danych, którymi rozporządza ten organ.

Natomiast art. 35 § 3 Kpa wskazuje, że załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym - w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania.

W niniejszej sprawie postępowanie administracyjne wszczęte zostało z urzędu w dniu 13 października 2021 r., a decyzja administracyjna wydana została w dniu 12 listopada 2021r., a więc nie przekroczyło okresu jednego miesiąca. Jednocześnie należy wskazać, iż w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, które doręczone zostało stronie 15 października 2021 r. wyznaczono stronie termin 7 dni od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia na złożenie stosownych wyjaśnień. Pomimo pouczenia, strona nie wzięła czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu.

Mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK stwierdza, iż w przedmiotowej sprawie dochowany został miesięczny termin na załatwienie sprawy, wynikający z art. 35 § 3 Kpa. Zachowana została także wynikająca z art. 12 § 1 Kpa zasada szybkości postępowania, przy jednoczesnym spełnieniu przez organ obowiązku wnikliwego działania w sprawie.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 marca 2021 r. w sprawie sygn. II SAB/Wa 793/20: *„Sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwione niezwłocznie. Zasada szybkości postępowania wyrażona we wskazanym przepisie ściśle związana z regulacjami zawartymi w art. 35-38 k.p.a., nie może jednak pozostawać w sprzeczności z obowiązkiem organu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz dokładnego wyjaśnienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywatela.”*

Nadto w dalszej części uzasadnienia Sąd stwierdził: *„W art. 35 k.p.a. określone zostały terminy do załatwienia sprawy przez organ administracji publicznej. Przepis ten zobowiązuje organy administracji publicznej do załatwiania spraw bez zbędnej zwłoki, co stanowi realizację zasady zawartej w art. 12 k.p.a. Załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od daty wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania. (z taką sprawą mamy do czynienia) (art. 35 § 3 k.p.a.).”*

W przedmiotowej sprawie materiał dowodowy zgromadzony został w trakcie kontroli DP.8361.75.2021 przeprowadzonej w dniach 24-25 sierpnia 2021 r. Jednakże realizując wynikającą z art. 10 § 1 Kpa zasadę czynnego udziału strony w postępowaniu Podkarpacki WIIH wskazał przedsiębiorcy w *„Zawiadomieniu o wszczęciu postępowania z urzędu”* z 13 października 2021 r. na możliwość uczestniczenia w postępowaniu. To, że strona z tego prawa nie skorzystała, nie zwalniało organu *a priori* od prowadzenia postępowania wyjaśniającego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 i art. 107 Kpa (brak dokonania przez organ pierwszej instancji pełnej oceny zgromadzonych dowodów i pełnego ustalenia stanu faktycznego), Prezes UOKiK stwierdza, że jest on bezzasadny.

Postępowanie administracyjne w powyższej sprawie wszczęte zostało w związku z ustaleniami kontroli DP.8361.75.2021 przeprowadzonej w dniach 24-25 sierpnia 2021 r. Materiały uzyskane podczas tej kontroli stanowiły dowody w postępowaniu administracyjnym zakończonym nałożeniem na przedsiębiorcę, decyzją z 12 listopada 2021 r. administracyjnej kary pieniężnej.

Wydając zaskarżoną decyzję organ pierwszej instancji oparł się na następujących dowodach: protokole kontroli DP.8361.75.2021 z 25 sierpnia 2021 r. wraz z załącznikami, w tym fotografią uwidocznionej informacji i oświadczeniem kontrolowanego oraz zawiadomieniem o wszczęciu postępowania z urzędu z 13 października 2021 r.

Powyższy materiał dowodowy był spójny i nie został przez stronę w żaden sposób zakwestionowany, ani podczas postępowania kontrolnego (w oparciu o art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, o czym kontrolowany został pouczone), ani w trakcie postępowania administracyjnego prowadzonego w okresie 13 października – 12 listopada 2021 r. Wydając zaskarżoną decyzję organ pierwszej instancji oparł się (jak to już wskazano powyżej) na spójnym materiale dowodowym, a ustalony stan faktyczny pozwalał na ukaranie strony w oparciu o art. 91 pkt 25 ustawy o użytych sprzęcie.

Należy także zauważyć, iż strona w trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego nie przedstawiła ze swojej strony żadnych wniosków dowodowych.

W wyroku z dnia 21 stycznia 2021 r. sygn. II SA/Kr 1314/20 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie stwierdził: *„Współpraca strony z organem nie może polegać wyłącznie na kwestionowaniu ustaleń organu bez przedstawienia konkretnych przeciwdowodów. Organ nie jest też zobowiązany do prowadzenia postępowania wyjaśniającego w sposób nieograniczony, a jedynie do momentu, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na podjęcie prawidłowego rozstrzygnięcia.”*

Należy zauważyć, że ustalony w trakcie postępowania administracyjnego stan faktyczny został opisany na stronie 3 (wersy 1-7 od dołu) oraz stronie 4 (wersy 1-16 od góry).

Na zakończenie wskazać należy, iż kwestie związane z posiadaniem na zapleczu kontrolowanego sklepu odpadów o kodzie 20 01 36 oraz możliwość przekazania ich nieodpłatnie spółce .... nie było przedmiotem kontroli. Zgodnie bowiem z art. 87 ustawy o użytych sprzęcie Inspekcja Handlowa sprawuje kontrolę (ma właściwość rzeczową) jedynie w zakresie przestrzegania przez dystrybutorów art. 37 i 39 ww. ustawy.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, organ drugiej instancji informuje, iż nie widzi też podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 ww. ustawy o użytych sprzęcie, tym samym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania

naruszenia, gdyż strona jeszcze w troku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że ustalenia kontroli wprost wykazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, a obiektywna ocena ustaleń kontroli przez Podkarpackiego WIIH pozwoliła na uznanie iż zasadne jest wszczęcie i prowadzenie postępowania administracyjnego wobec konkretnego podmiotu. Ponadto w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji w kwestii prowadzenia postępowania oraz wymierzania kary administracyjnej wziął pod uwagę przepisy art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie oraz i rozpatrzył wskazane w nich przesłanki do umorzenia postępowania i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, które obligują do wzięcia pod uwagę także subiektywnych okoliczności – tj. staranność, rozsądne oczekiwania, itp.

Ponadto, Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego, co w tym wypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Prezes UOKiK wskazuje również, że art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wprost określa jakie przesłanki są brane pod uwagę przy analizie zasadności zastosowania niniejszego przepisu. Aby organ mógł podjąć decyzję o niewszczynaniu postępowania w sprawie nałożenia kary, przedsiębiorca musi przedstawić organowi dowody i okoliczności wskazujące, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W niniejszej sprawie przedstawione argumenty i dowody w sprawie nie pozwalają na zastosowanie niniejszego przepisu.

Prezes UOKiK podkreśla ponadto, że to przedsiębiorca odpowiada za nieprawidłowości dotyczące obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie i powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów, jak w niniejszym przypadku.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylecia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Podkarpacki WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy i okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Podkarpackiego WIIH w Rzeszowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Podkarpackiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja Podkarpackiego WIIH z 12 listopada 2021 r. (nr akt: DP.8361.75.2021), powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
  4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej